

Práce se zabývá tématem křesťansko-muslimského dialogu v některých evropských zemích. První část poskytuje teoretické rozumění křesťanskému postoji k jinověrcům a dialogu s nimi. Autorka uvádí některé teologické otázky i praktická témata křesťansko-muslimského dialogu, protože ta mohou být rozhodující, zda křesťanská komunita (církve) dialog přijme či odmítne. První část uvádí také do procesu imigrace obyvatel z muslimských zemí do Evropy a prezentuje výsledky soudobých sociologických výzkumů v oblasti jejich integrace a tvorby identit a výzkumů proměn muslimské religiozity v evropském prostředí s cílem ukázat variabilitu muslimské přítomnosti v Evropě a její vnitřní složitost.

Přehled spolupráce muslimů s evropskými i mezinárodními sekulárními institucemi ve druhé části dokazuje, že události od roku 2001 zásadně proměnily jejich politickou vůli k dialogu s Muslimy. Přehledem spolupráce muslimských skupin s evropskými ekumenickými organizacemi a římskokatolickou církví ukazuje rámcovou vyspělost dialogu, ale zároveň jeho omezenost strukturami organizací a nízkým dopadem na běžné věřící. Práce zde rovněž shrnuje současné životní podmínky muslimů v Evropě a přináší aktuální přehled spolupráce křesťanů a muslimů ve většině evropských zemí – od komunitních po studijní projekty. Je zcela zřetelné, že některé země (ve Skandinávii či části Západní Evropy a Španělsku) zvolily podmínky soužití velmi prospěšné integraci i rozvoji dialogu. Některé regiony oproti tomu zatím v dialogu zaostávají v důsledku negativního socio-politického vývoje – zejména Pobaltí a Balkánský poloostrov.

Závěrečný Exkurz porovnává sociální podmínky křesťanů a muslimů a charakter dialogu v Evropě s dialogem v oblasti Syropalestiny a uvádí některé společné aktivity obou náboženství ve státech Syropalestiny. Z toho vyplývá, že se oba regiony zásadně liší již tím, že náboženské komunity zde stojí v opačné společenské i politické pozici a to ovlivňuje jak jejich náboženský život, tak dialog s druhým náboženstvím.